

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: M. K.**, nar. „X“, „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/58662-916, č.j. MPSV-2016/265494-916,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasné podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/58662-916, č.j. MPSV-2016/265494-916, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 25.2.2016, č.j. 38933/2016/MOS, kterým nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na péči.

Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že správní orgány shledaly, že potřebuje pomoc při zvládání pouze dvou základních životních potřeb, a to osobní aktivity a péče o domácnost, přestože je poživatelkou invalidního důchodu pro II. stupeň invalidity, je držitelkou průkazu ZTP a je poživatelkou příspěvku na mobilitu. Zdůraznila, že posudková komise při vyhotovení posudku v rámci správního řízení vůbec nezmínila skutečnost, že žalobkyně je poživatelkou příspěvku na mobilitu. Žalobkyně trvala na tom, že potřebuje pomoc ve třech základních životních potřebách, a to kromě výše uvedených ještě v základní životní potřebě

mobilita. Poukázala na skutečnost, že ji v létě 2017 čeká další operace kyčelního kloubu a bude tedy nadále potřebovat pomoc asistenta.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Zdůraznil, že přiznání invalidního důchodu II. stupně a průkazu ZTP nemůže ovlivnit přiznání příspěvku na péči, neboť každou z uvedených skutečností upravuje odlišný právní předpis a pokaždé dochází k posuzování rozdílných skutečností ohledně zdravotního stavu žadatele. Zdůraznil, že přiznání příspěvku na péči nemůže ovlivnit ani pobírání příspěvku na mobilitu, neboť jeho poskytování je závislé na přiznání průkazu ZTP nebo ZTP/P. Proto nebylo dle žalovaného důvodné zmiňovat skutečnost, že žalobkyně je poživitelem příspěvku na mobilitu v žalobou napadeném rozhodnutí. Skutečnost, že osoba pobírá příspěvek na mobilitu, není automaticky skutečností, která by dokládala, že tato osoba nezvládá základní životní potřebu mobilita v rámci posuzování stupně závislosti. Žalovaný považoval posudek posudkové komise opatřený v rámci správního řízení za objektivní a vypovídající podklad. Trval na tom, že ve věci bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy. Posouzení stupně závislosti bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, tedy na základě dostatečné zdravotní odborné dokumentace a na základě výsledků sociálního šetření i zjištěných funkčních důsledků zdravotního postižení žalobkyně.

Při jednání soudu žalobkyně přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dále popsala svůj zdravotní stav a uvedla, že potřebuje osobu, která jí pomůže s obstaráváním běžných záležitostí na úradech a v obchodech, případně s pracemi v domácnosti. Uvedla, že se o ni stará její bývalý manžel, který je ovšem z Loun a dojíždění stojí nemalé finanční prostředky, které mu žalobkyně nemůže dát. Žalobkyně rovněž uvedla, že si našla práci v chráněné dílně. Ovšem po návratu z práce si musí vzít prášek proti bolesti a s ohledem na bolest páteře si musí lehnout.

Žalovaný zaslal soudu včasnou omluvu nepřítomnosti při jednání soudu, ze které vyplývá souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní(dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Smyslem zák. č. 108/2006 Sb. o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních

životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna porozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně požádala o změnu příspěvku žádostí ze dne 1.12.2015. Dne 8.12.2015 bylo provedeno sociální šetření pro účely řízení o příspěvku na péči. V rámci tohoto sociálního šetření bylo mimo jiné k otázce mobility zjištěno, že žalobkyně se pohybuje o dvou francouzských holích. Chůzi doma zvládá. Mimo domov chodí jen málo a v doprovodu jiné osoby. Do MHD a zpět se dostane pouze za pomoci dvou osob. Při chůzi po schodech nestřídá nohy, ale jde vždy nejprve zdravou nohou a nemocnou následně přitáhne. Horní končetiny jí bolí od páteře, jak je zavěšená při chůzi do berlí.

Dne 9.2.2016 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobkyně posudkovou lékařkou MUDr. D. K. V posudkovém zhodnocení uvedla, že žalobkyně je 5 let po výměně pravého kyčelního kloubu pro postdysplastickou coxartrozu a na únor 2016 je plánována TEP levého kyčelního kloubu, kde jsou rovněž artrotické změny. Při chůzi používá dvě francouzské hole. Pohyb v levém kyčli je maximálně středně omezen, na operovaném kloubu

je pohyb volný. Dle posudkové lékařky žalobkyně potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při základních životních potřebách osobní aktivity a péče o domácnost.

V rámci odvolacího řízení žalovaný požádal o posudek v souladu s ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalobkyně nebyla k jednání posudkové komise zvána, neboť předseda posudkové komise shledal shromážděnou podkladovou dokumentaci dostatečnou k objektivnímu posouzení zdravotního stavu žalobkyně i bez její osobní účasti.

Komise konstatovala, že v případě žalobkyně považuje za nezvládnuté základní životní potřeby osobní aktivity a péči o domácnost.

Dále komise konstatovala, že u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav omezující funkční schopnosti nutné ke zvládnutí základních životních potřeb. V popředí zdravotního stavu žalobkyně je postižení pohybového aparátu v oblasti nosných kloubů dolních končetin a páteře. Pokročilá postdysplastická artróza obou kyčelních kloubů je řešena implantací TEP. Žalobkyně již absolvovala rehabilitaci a lázeňskou péči a výsledná funkce obou kyčelních kloubů je velmi dobrá, implantáty jsou ve správním postavení bez známek uvolňování, rozsah hybnosti obou kyčelních kloubů a levého kolenního kloubu je dostatečný, žalobkyně chodí s oporou francouzských holí z důvodů bolestí páteře. Páteřní potíže ale nezpůsobují žádný motorický deficit dolních končetin. V případě žalobkyně nebylo zjištěno žádné limitující postižení duševní nebo smyslové, její orientační schopnosti nejsou narušeny. Po interní stránce nejsou zjištěna žádná onemocnění, která by žalobkyni výrazně limitovala, pouze chronická hepatitida typu B je důvodem k omezení větší fyzické námahy, které je ale více dáno postižením pohybového aparátu. Komise konstatovala, že jako nezvládnuté hodnotí shodně s hodnocením první instance a v souladu se zjištěním sociálního šetření základní životní potřeby péče o domácnost pro omezení možnosti vykonávat fyzicky náročnější domácí práce a potřeby osobní aktivity, neboť žalobkyně je limitovaná při provozování aktivit přiměřených věku i při vyřizování si osobních záležitostí. U těchto základních životních potřeb nelze spolehlivě a přesvědčivě prokázat na základě zdravotního stavu, že se jedná o základní životní potřeby, které žalobkyně samostatně a bez pomoci a dohledu druhé osoby zvládá alespoň v přijatelném standardu. Ve vztahu k ostatním základním životním potřebám pak komise konstatovala následující. Žalobkyně je dle doložených neurologických a ortopedických nálezů samostatně hybná s oporou dvou francouzských holí, není tedy důvod k uznání nezvládnutí základní životní potřeby mobility. Jako nezvládnuté nejsou uznány ani základní životní potřeby orientace a komunikace, neboť žalobkyně je správně orientována, nemá postiženy rozumové funkce a nemá limitující smyslové postižení. Komise neshledala jako nezvládnutou ani základní životní potřebu stravování. Skutečnost, že žalobkyně není schopna nakoupit suroviny a uvařit, je zohledněno uznáním nezvládnutí základní životní potřeby péče o domácnost. Přenášení nádob s obsahem pak lze dle komise vyřešit minimalizací vzdálenosti přesunu a eventuálně k přesunutí využívat vhodné pomůcky. Komise neshledala jako nezvládnuté ani základní životní potřeby oblékání a obouvání a tělesná hygiena, které opět může žalobkyně samostatně zvládnout v uspokojivé kvalitě s využitím vhodných pomůcek. Dle komise žalobkyně rovněž zvládne i základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby, inkontinencí netrpí. Žalobkyně je dle komise rovněž schopna samostatně zvládat i základní životní potřebu péče o zdraví včetně rehabilitačního cvičení. Komise konstatovala, že u základních životních potřeb, které považuje za zvládnuté, nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat tyto základní životní potřeby v přijatelném standardu, případně s použitím facilitátorů. Tímto komise reagovala i na námitky žalobkyně uvedené v odvolání.

Na základě výše uvedených skutečností komise dospěla ke shodnému závěru jako posudková lékařka, že žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 zákona o sociálních službách, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby pouze ve dvou základních životních potřebách.

Na základě výše uvedeného posudku posudkové komise bylo následně vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Žalobkyně ve své žalobě namítala nedostatečné posouzení jejího zdravotního stavu. V tomto směru je nutno konstatovat, že správní orgány v rámci posouzení schopnosti žadatele zvládat základní životní potřeby musí postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Způsob hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby je upraven ve vyhlášce č. 505/2006 Sb. v § 1 až § 2c. V § 2 citované vyhlášky je uvedeno, že při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Při hodnocení schopností zvládat základní životní potřeby se tedy nezkoumá faktická dovednost žadatele ani jeho zdatnost prostřednictvím fyzických a psychických testů, ale zásadně skutečnost, zda jednotlivé rozhodné úkony z důvodu jeho dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu může žadatel zvládat či nikoli. Je tedy třeba posoudit, jakými zdravotními potížemi žadatel trpí a na základě tohoto zjištění následně dovodit, v jaké míře žadatele daná zdravotní postižení objektivně omezují ve zvládání základních životních potřeb. Takto žalovaný v daném případě postupoval. Zdravotní stav posoudila v rámci odvolacího řízení posudková komise na základě dostupných lékařských zpráv o zdravotním stavu žalobkyně. Následně posudková komise zhodnotila, zda objektivně jsou zdravotní postižení žalobkyně na překážku zvládnutí jednotlivých základních životních potřeb či nikoli, tedy zda žalobkyně má s ohledem na její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav dostatek duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností, aby jednotlivé základní životní potřeby zvládala či nikoli.

Soud po prostudování posudku dospěl k závěru, že výsledný závěr posudkové komise je dostatečně odůvodněný, přesvědčivý a komplexní k tomu, aby na jeho základě bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. V posudku a jeho doplněních došlo dle soudu k dostatečné objektivizaci zdravotního stavu žalobkyně a jejích schopností zvládat základní životní potřeby.

Žalobou napadené rozhodnutí tak bylo dle soudu vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu.

Dále se soud zcela ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, kde je uvedeno, že skutečnost, že žalobkyně je poživatelkou invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně, poživatelkou příspěvku na mobilitu a průkazu ZTP nejsou skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení jejích schopností zvládat základní životní potřeby. Již výše soud podrobně citoval zákonná ustanovení, která se vztahují k otázce posuzování schopností žadatelů zvládat základní životní potřeby. Je nutno zdůraznit, že schopnost zvládat základní životní potřeby nemá nic společného s poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti, který se zkoumá v rámci posuzování otázky invalidity. I osoba, které výrazně poklesne schopnost soustavné

výdělečné činnosti, může mít zachování způsobilost zvládat základní životní potřeby v plné míře. Tyto skutečnosti nejsou úzce provázány.

K otázce přiznání průkazu ZTP a příspěvku na mobilitu soud uvádí, že tyto skutečnosti jsou upraveny zákonem č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „zákon o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením“). V § 6 odst. 1 citovaného zákona je uvedeno, že nárok na příspěvek na mobilitu má osoba starší 1 roku, která má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ nebo „ZTP/P“ který byl přiznán podle předpisů účinných od 1. ledna 2014, opakovaně se v kalendářním měsíci za úhradu dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče. Dále v ustanovení § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením je mimo jiné uvedeno, že nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ (průkaz ZTP) má osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Jak vyplývá z již výše citované vyhlášky č. 505/2006 Sb. podmínky pro uznání základní životní potřeby mobility jako nezvládnuté jsou definovány poněkud přísněji, neboť aby tato základní životní potřeba byla posouzena jako zvládnutá, postačuje, aby osoba byla schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových. Z uvedeného tedy vyplývá, že pokud je někomu přiznán nárok na průkazku osoby se zdravotním postižením ZTP a nárok na příspěvek na mobilitu, ještě to automaticky neznamená, že nezvládá základní životní potřebu mobility.

V tomto směru tedy soud vyhodnotil námitku žalobkyně jako nedůvodnou.

Na závěr soud poznamenává, že právě z důvodu, že nárok na přiznání průkazu ZTP a zvládnutí základních životních potřeb se posuzuje v každém případě dle odlišných právních předpisů a používají se odlišná kritéria, nebylo pochybením, když posudková komise ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nehodnotili skutečnost, že žalobkyně byla poživatelkou příspěvku na mobilitu a držitelkou průkazu ZTP.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. listopadu 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.